

Da Snøfte-Sofie hørte ordet politi, som ovenikøbet blev gen-
taget, blev hun først pænrød, derefter bleg som daggammel
mælkegrød, hun rettede sig i vejret, og Jorge ville sværge på,
at hun blæste et par tynde ildsøjler ud gennem næsen. Hun
stod lidt og skar tænder, som om hun skulle tænke sig en
ekstra gang om, så sagde hun sammenbidt og fuldstændig
ædrueligt:

– Hurtigt, denne vej.

Uden for vinduet krydsede projektører hinanden i den
sorte nat og skar skyerne i tynde skiver. Snøfte-Sofie viste
vej gennem et muntert køkken, det vil sige, alt var smadret.
De måtte kante sig vej gennem et bjerg af ufatteligt ragelse,
rustne barnevogne, cykelhjul, ituslåede møbler, papkasser,
kasserede computere og tv-apparater fra før fladskærmens tid.

Snøfte-Sofie havde fat i kraven på Jorge og trak ham gen-
nem en smal dør og ud under det halvtag, hvor den gamle
Nimbus-motorcykel stod parkeret. Først da gik det op for
Jorge, at der manglede noget.

– Vi har glemt bedstefar, råbte han.

– Åh nej, stønnede Snøfte-Sofie. – Har vi glemt den arme
stakkel?

Det var svært, næsten umulig at vække bedstefar, især
da han nu også var lidt småbimmelim. Da de forsøgte at

trække ham op af stolen, blev det ene ben siddende; han var fuldkommen leddeløs.

– Jeg tror, det er nemmere, hvis vi kan få skovlen under ham, sagde Snøfte-Sofie. – Men det skal gå stærkt. Strisserne gør klar til at storme huset.

Hun fandt en skovl i skuret, og der var ikke tid til at tænke over, hvor sært det var. I fællesskab fik de skubbet og maset og skovlet bedstefar op i Nimbuss'ens sidevogn.

– Åh nej, sukkede han. – Hvem der dog bare snart kunne få fred.

Snøfte-Sofie startede motorcyklen med en række skarpe knald, der fik politiet til at søge dækning, fordi de troede, det var lyden af et maskingevær. De besvarede straks ilden, så nu blev det rigtig farligt.

Jorge hoppede om på bagsædet, og så vred Snøfte-Sofie gashåndtaget i bund. Nimbuss'en nærmest sprang over den nærmeste hæk og sprøjtede jord og grus bagud.

Nu gik den vilde jagt. Da en politimand med en bidsk schæferhund i snor sprang frem for at spærre vejen, drejede Snøfte-Sofie motorcyklen skarpt til højre og pløjede gennem endnu en hæk, over en græsplane og ud på en smal vej, hvor tre politibiler med blå blink og hylende sirener satte efter hende.

Det viste sig at være et held, at Snøfte-Sofie ikke var helt appelsinfri, for ingen kunne forudse de vanvittige manøvrer, hun foretog. Jorge var hele tiden bange for, at bedstefars hoved skulle trille ud af sidevognen. De drøede gennem et tæt pilekrat og tværs gennem verdenspressens opstillede

kameraer. Alle sprang ud til siderne, og flere politibiler optog forfølgelsen.

Jorge blev kastet fra side til side og fik nok at gøre med at holde fast.

– Hvor skal vi hen? brølede Snøfte-Sofie, da hun kørte ind mellem to husblokke på en smal asfalteret cykelsti, hvor politibilerne ikke kunne følge efter dem.

De fortsatte ind gennem døren til et supermarked, som døgnet rundt holdt åbent til klokken 22. Hold da op, kvinder med indkøbskurve og plasticposer fløj til alle sider, nogle hoppede op i køledisken, andre væltede bjerge af konservesdåser med ungarsk gullasch, og butiksbestyrelsen råbte vredt, at hvis de ikke straks forlod butikken, så ville han tilkalde politiet.

– Nu tror jeg, vi har rystet strisserne af, grinede Snøfte-Sofie, da hun fik lirket Nimbuss'en ud ad bagdøren til en smal gyde med containere og blokke af sammenpresset emballage.

– Hvor var det, du sagde, vi skulle hen?

– Skovbakkevej, råbte Jorge. – Vi skal helt op på toppen.

– Ha ha, grinede Snøfte-Sofie. – Har vi det ikke skægt?

Det var lige før, den gamle Nimbus ikke kunne klare bakken. Tøf, tøf, hostede den, og da de endelig, med små tre meter i timen, nåede op til bedstefars hus, faldt Snøfte-Sofie sammen over styret, totalt udmattet. Før Jorge kunne nå at sige tak for turen, sov hun, og hun var endnu mere umulig at vække end visse andre.

– Nu er vi her, bedstefar, sagde Jorge. – Vi er hjemme.

– Åh ja, lød det fra bunden af sidevognen.

Jorge kikkede sig omkring. Tilsyneladende var der ingen, som havde hørt motorcyklen. Der var ikke lys i hverken bedstefars hus eller inde hos naboerne. Jorge forsøgte at få bedstefar til at stige ud af sidevognen, men det var tydeligt, at han ikke kunne finde sine egne ben.

– Vent her, sagde Jorge overflødigt. – Jeg kommer tilbage om lidt.

Han hentede trillebøren, som stod bag redskabsskuret; den havde han kørekort til, eftersom han hvert forår hjalp bedstefar med at køre kokasser, hønsemøg og hestepærer ud til grønkålen i køkkenhaven. Og nu voksede der en skygge frem, fast i formen og med ansigtstræk. Den høje hat blev løftet, og så gik det forholdsvis let med at få bedstefar transporteret over i trillebøren. Det var Skyggen, der hjalp til, sådan opfattede Jorge det i hvert fald.

– Tak, sagde han og rakte hånden frem, og det føltes virkelig som om nogen rørte ganske let ved hans håndflade.

Han kørte trillebøren, med den velkendte knirken, ind i redskabsskuret, og her fik han den vakkelvorne bragt til hvile i det ene hjørne, så han endelig selv kunne tørre sveden af panden og få sig et velfortjent pusterum.